

underlige Særshyn; og dersom de Mænd, jeg her har nævnt, hvoraf de to ere døde, vare her tilstede, vilde de maaskee nu ikke staae ved det, som de dengang fandt var rigtigt, og som Stænderforsamlingerne ligeledes gif ind paa. Men den Omstændighed, at dette for 25 Aar siden af disse Mænd — og jeg skal nævne, at Ordføreren for Udvalget i de iydste Stænder var „Borgermester“ Fleischer — blev foreslaaet, og af Stænderne uden Betænkelse vedtaget med en overveiende Stemmemæltighed, har gjort, at jeg troede aldeles trygt og sikkert nu at kunne fremkomme med det samme Forslag, hvorledes end Anskuelseerne nuomstunder forøvrigt maatte være. Det er jo imidlertid en Selvfølge, at man maa tage overordentlig meget Hensyn til den ærebe Indenrigsministers Betænkelse, og de, der ønske, at Loven maa komme ud, maae naturligviis med Beredvillighed gaae ind paa, hvad der er absolut nødvendigt, for at vinde den ærebe Ministers Understøttelse, naar man ikke derved maa sige sig selv, at man opgiver Hovedsagen. Jeg troer saaledes tilfulde i hvad jeg her har anført med Hensyn til denne Sags Stilling i Stænderforsamlingerne, at have havt gode Grunde og moralsk Berettigelse til at fremkomme med det Forslag, jeg har gjort. Sluttelig skal jeg udtale, at det gjør mig oundt, at der fra den ærebe Ministers Side er fremkommen en Ytring, som jeg bestemt maa forvare mig imod skulde være Noget, jeg har udtalt. Den ærebe Minister meente, at jeg frygtede for, at der skulde komme formegen „Dannelse“ ind i de Amtsraad, der skulde organiseres efter den af ham fremlagte Lov; det er en Udtalelse fra den ærebe Ministers Side, der viser mig, at han aldeles ikke med Opmærksomhed har fulgt, hvad jeg har sagt, at han har opfattet, hvad jeg har sagt, fuldstændig urigtig og feilagtig; thi dersom han ikke havde det, vilde han ikke kunne sige, at jeg frygtede for, at der skulde komme for megen Dannelse ind i Amtsraadene, noget Saadant har været langt fra mine Tanker og langt fra mine Ord, og jeg maa forvare mig derimod. Forøvrigt skal jeg meget gjerne talke den ærebe Indenrigsminister for den Stilling, han har indtaget til denne Lov, og jeg haaber fremdeles, at den vil faae hans Understøttelse.

Indenrigsministeren: Forinden Discussionen gaaer videre, skal jeg tillade mig at tilføie et Par Ord til hvad jeg tidligere anførte. Den ærebe Forslagsstiller sætter Communalbestyrelserne i Byerne i Klasse med Sogneforstanderskaberne paa Landet og siger, at da Herredsfogden ikke har Noget at gjøre med Sogneforstanderskaberne, saa skal Borgermesteren heller ikke have Noget at gjøre med Communalbestyrelsen i Byen; men Sagen er den, at i Bykommunerne vil der — den vil aldrig kunne undværes, den vil altid være fornøden, hvad enten den bliver lønnet eller ikke — altid være en virkelig Administration for selve Byens Anliggender, altsaa en virkelig Magistrat, men en saadan findes ikke i Landkommunerne, og den hele Paragraph om, at Herredsfogden kunde møde der, som ved en tidligere Leilighed faldt bort, vilde, som Gud og Hvermand veed, have staaet aldeles ørkesløs, og det, at denne Paragraph faldt bort, har ikke paa nogen Maade været enten et Fremskridt eller et Tilbagefaldt. Vil man derimod i Landkommunerne finde noget Tilsvarende til Magistratens Stilling i Kjøbstæderne, saa er det naturligviis Præstens Stilling med Hensyn til Skole- og Fattigsager, og det er saa langt fra, at denne Præstens Stilling er ophævet ved de nyere Communallove, at den tværtimod i en bestemt Grad er bleven haandhævet. Det var den ene Bemærkning.

Naar der er blevet talt om, at Borgermesteren var Indehaver af Statsmagten, saa er det naturligviis Noget, som den ærebe Forslagsstiller kun har kunnet sige, for at sige noget Interessant, idet det er ganske vist, at han ikke kan gjøre Andet end standse en Sag i selve Kommunen og indbringe den for en høiere Instans, og her er nu et Forhold, hvor den ærebe Forslagsstiller aldrig skal finde mig villig til enten at gaae afveien derfor, eller stikke Noget under Stolen, men hvor jeg vil handle efter min bedste Overbeviisning, og Ingen kan handle bedre, end naar han følger sin bedste Overbeviisning. Jeg antager, at den ærebe Forslagsstiller virkelig forfølger Frihedens Dæmning, og dertil skal han i mig finde en villig Bundsforvandt, men i Alt, hvor han stiller sig polemisk imod et forudsat Complot mellem dem,